

אור הפרשה

י"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הרה"ג דניאל זר שליט"א

ד' אדר תשפ"ו • גליון 407 • פרשת תרומה

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
18:44	18:09	17:09	בני ברק
18:47	18:07	16:54	ירושלים
18:44	18:07	17:01	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש הישיבה והמוסדות

המתיקות שבתורה

כיצד זוכים להרגיש את המתיקות שיש בתורה הקדושה?

אומר האור החיים הקדוש (דברים כו): אם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה היו משתגעים ומתלהטים אחריה ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם.

וכל מה שאדם רוצה יש בתורה, הפוך בה והפוך בה דכולה בה, שמחת חיים אושר סיפוק, "אורך ימים בימינה ושמאלה עושר וכבוד". אמרתי שרבים שואלים, הרי אני לומד תורה ולא מרגיש שום אור. מה הפירוש בזה? האור החיים הק' עצמו לא כתב שכולם מרגישים אלא "אם היו בני אדם מרגישים", למה יש שמרגישים ויש שלא במה זה תלוי?! התשובה היא: כשלוש בגדים צואים, אי אפשר ללבוש צניף טהור למי שיש לו עוון ובגדים מטונפים. – כמו מי שיש לו חליפה יקרה הוא לא ילבש אותה על בגדי העבודה המאובקים שלו, קודם הוא ירחץ את עצמו כדבעי וזו ילבש את החליפה היקרה ואז יהנה ממנה. יש להסיר את הבגדים הצואים, אם רוצים להרגיש את האור והמתיקות של התורה, קודם כל צריך לעזוב את העבירות ולשוב בתשובה, ואז כשהוא טהור ונקי מכל חטא ועון אז הוא יכול להרגיש ביתר שאת וביתר עוז את קדושת התורה ומתיקות האורות העליונים.

דוד המלך ע"ה אומר "סור מרע ועשה טוב". התורה נקראת "טוב" שנאמר כי לקח טוב נתתי לכם תורתי על תעזבו, קודם כל סור מרע, ואח"כ עשה טוב.

"כי נר מצוה ותורה אור" התורה הקדושה היא אור גדול ועצום, אש ממש להאיר לנשמה, ובכח ניצוצי התורה להאיר לאדם באור מתוק ונעים, כמו שראינו מהזוה"ק, שהתורה כולה אורות וצחצחות עליונים, התורה מלטשת מקדשת ומבריקה את נשמת האדם, ואין דבר שנותן לאדם סיפוק ושמחת חיים כמו התורה"ק המתוקה מדבש ונופת צופים, אמנם לשם כך צריך לנקות את חלונות הלב, להטהר מעבירות משל לשמש הזורחת בחוץ, ובבית חשוך, למה? כי החלונות מכוסים בדפי בריסטול, אם תוריד את הבריסטולים הבית יאיר באור יקרות. ככל שאדם טהור יותר, קדוש יותר, הוא ירגיש יותר את האור המתוק של התורה.

מי שלא עוסק בתורה, הוא רחוק מה' יתברך, רחוק מהבורא עולם. רחוק מאבא שבשמים. אתה רוצה

קרבת ה' תתקרב לתורה. והמודד של אדם אם קרוב לקב"ה או לא הוא עמל התורה.

הז"ל אומרים "אנכי" ר"ת אנא נפשי כתבית יהבית. ושאל רבי יעקב אבוחצירה זצוק"ל, הלא פסוקים מפורשים הם שהקב"ה כתב את התורה, אומר רבי יעקב זצוק"ל דבר מבהיל! א'נא נ'פשי ל'כתבית י'הבית כביכול את נפשו יתברך שם בתוך אותיות התורה הקדושה! כשאדם לומד תורה הוא מתחבר כביכול לפנימיות של הקב"ה! מבהיל הרעיון. כשאדם לומד תורה הוא מתחבר לקב"ה, השכינה שורה עליו "לחזות בנועם הוי"ה" כשאדם לומד תורה הוא דבק באור העליון, אלא שיש מחיצות, כל עבירה היא מחיצה [ישעיה נט, ב'] עונתיכם היו מבדלים בינכם לבין אלהיכם. וכשיש מחיצות האור לא יכול להראות אם תסיר את המחיצות תרגיש כזו השתוקקות עד שתהיה משתגע ומתלהט אחריה.

האור החיים הק' מגלה לנו את עצמת האור של התורה הק' שאם אין מחיצות ומסכים התורה יכולה לסמם את האדם כמכור לסם, כמו סמים. אמר רבי יהושע בן לוי מאי דכתיב "וזאת התורה אשר שם משה" זכה נעשית לו סם חיים לא זכה נעשית לו סם מיתה והיינו דאמר רבא דאומן לה סמא דחייא דלא אומן לה סמא דמותא. התורה הק' היא סם, משתגעים ומתלהטים אחריה.

אתה רוצה להסביר לעיור מלידה איך רואים, אתה רוצה להסביר לאדם טעם של יין תחשוב על מיץ תפוח ולימון, זה יעזור? אי אפשר להסביר את זה למי שלא טעם, טעמו – וראו כי טוב ה'. תטעם. אבל תטעם באמת. אדם שלא נקי מעוון ועבירה הוא לא ירגיש, אבל מי שמצחצח את עצמו ומקדש את אבריו וגידיו הוא זוכה לטעום טעם בתורה הק'.

איך מתענגים על ה'? על ידי הדבקות בתורה ובמצוות ולברוח מן העבירות. נתאר לעצמינו את כל התענוגות שיש בעולם ונעמיס את כל העונג הזה בסוכריה, העונג הזה לא מגיע לעונג של דקה לימוד התורה.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

כל אדם בר דעת שמתבונן מעט, מבין כי חיים אנו בתקופה סוערת, רוויית גלים ומשברים. במצבים כאלה, כמה מצוי ואולי אף רצוי, שסגולות שונות ונוודעות הולכות ומתפרסמות להן, קונות שביטה בלבבות ומעניקות לכולנו כלים להתמודדות בעולם הסוער הזה. כל מי שנתון בצרה או במצוקה, מוכן להתאמץ מאוד כדי להביא את הישועה לה הוא זקוק, לעשות כמעט הכל...

כח הצדקה

זה טוב ומבורך, חלילה לנו מלזלזל. ישראל קדושים הם ובני 'עם סגולה'... ואין פלא כי סגולות רבות אכן פועלות את פעולתן. אולם, עדיין כדאי לברר מהי 'סגולת-העל', הסגולה שאין דומה לה ודבר לא ישווה אליה, הסגולה בעזרתה ניתן לפצח כל מוקש ולהתעלות מעל כל קושי?

הבשורה היא שכן, והדברים נחשפים בדברי ה'חפץ חיים' זצ"ל בספרו 'אהבת חסד', במתק לשון ובגילוי אדיר. וזה לשונו:

'והנה עתה, שמידת הדין גברה מאוד על העולם, ואין שום עצה להינצל מידי צרות המתחדשות מדי יום ויום... תמוה על האנשים שמחפשים סגולות, ומוציאים על הסגולות כמה וכמה רובלי כסף, ויש שמוציאים למאות ולאלפים... ויותר טוב שיעשו סגולה הנמצאת בחז"ל, שיתעסקו למיד במידת הצדקה, לעזור לעניים במה שיוכלו, להיות מן המעשים שהוא גדול מן העושה, ובזכות זה יתנהג השם יתברך עמם במידת צדקה וחסד, וימלא רצונם!'

מדהים! ה'חפץ חיים' מאיר את עינינו: אנשים מוציאים הון, מתאמצים רבות לקיום סגולות שונות. אבל הסגולה שמעוררת רחמי שמים, הסגולה בה"א הדייגה, היא סגולת חז"ל: להרבות בצדקה, לסייע לעניים, לתרום כסף לצרכיהם ולסייע לגיוס כספים עבורם. זו הסגולה הטובה ביותר, כי היא מבטיחה – כך קובע ה'חפץ חיים' באופן ברור ונחרץ, שה' ינהג עימם במידת החסד, וימלא את רצונם – ידאג להם לישועה לה הם נכספים!

(הרב אשר קובלסקי)

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

המאור שהחזירני

בשלומי.

מכאן החלו העניינים לרוץ השקעתי את עצמי בלימוד והיה לי טוב. כישרונות לא חסרו לי, וכשנרשמתי לישיבה גדולה הייתי בחור מהמניין שהתקבל לשתי ישיבות מצוינות. שקעתי בלימוד והרגשתי המאושר באדם, חברים ביקשו את קירבתי ואני מצאתי סיפוק עצום בלימוד.

חלפו כמה שנים, נמשכתי להשקיע בלימוד של דיני ממונות דווקא. אני, שאיבדתי אמון בבני אנוש וחוויתי סבל ומכאוב חשתי הזדהות עם הדינים הללו שעוסקים בשאלות של אמון ויושר צרוף.

נישאתי בשם טוב, למדתי דיינות והצלחתי מאוד, כעבור שנים קיבלתי היתר הוראה.

כדיין מגיעים אלי אנשים רבים לשפוך את ליבם, ויריבים מבקשים שאפשר ביניהם ויש לי את הגישה ואת הכלים לתמוך בסובלים ובנפשם הקרועה.

בכיסי מונח כל הזמן המכתב ששינה את חיי, המילים החמות הכתובות בו הן שמוססו את המעטה הקשוח שעטיתי ועזרו לי לשקוע בתורה הקדושה.

המאור שבה יחד עם המאור האצילי שבלב חברי- הצילני מבאר שחת והביאני עד הלום להיות מה שאני.

"לא היה לי אף אחד בעולמי, החברים כלל לא הכירו אותי ואלו שהכירו התרחקו ממני..."

השולח לא היה כתוב בצד השני.

הרי אף אחד לא אמור לשלוח לי מכתב, עליתי הביתה וקרעתי את המעטפה לקרעים ולא נרגעתי עד שזרקתי אותה לאשפה.

הלכתי לישון, לא היה לי דבר יותר טוב לעשות. היה לי רע בעולם כולם מתרחקים ממני. לפתע ניתרתי מהמיטה בבהלה, איך העזתי לקרוע? קול בתוכי אמר לי: מישוהו שלח לך מכתב, מישוהו מחפש אותך ואתה קרעת את הדפים שלו.

הוצאתי את הקרעים מהפח, ניסיתי לחברם כמו פאזל במשך שעה ארוכה: "אליך ידידנו היקר! כתבים לך שני ידידים מהישיבה. זה שלושה שבועות שאיננו רואים אותך בישיבה. בתחילה חשבנו שלקית בשפעת ותיכף תחזור, אך הזמן עובר וכבר שלושה שבועות שלא ראינוך. אתה חסר בישיבה, כל אחד מאיתנו הוא איבר בגוף הנקרא "ישיבה", וכשאחד מאברינו חסר כל הישיבה מרגישה. מחכים לחזרתך בהקדם, ידידיך: דוד ונחום".

שפשפתי את עיניי שאתערור מהחלום, אך זו היתה מציאות. קראתי את המכתב שוב ושוב, ובפעם השישית זלגו דמעות מעיניי.

המסכה העבה שעטיתי על עצמי נמסה. פתאום רציתי לחזור לישיבה, המקום היחיד שבו אוהבים אותי.

דוד ונחום קיבלו אותי במאור פנים, הם מיהרו לסדר לי חברותא והתעניינו בכנות

גדלתי בבית הרוס, ילד בן עשר, בן להורים גרושים. את אבי לא הכרתי כלל ואימי היתה מרירה וקשת יום. בתלמוד תורה לא היתה לי חברה קרובה ולא היה לי עם מי להתיידד.

חברי באו מבתים חמים וטובים, היו להם הורים מסורים, לא היתה להם דאגה מסוג: "מה אלבש מחר?" או "מי יכין אותי לחידון הגדול?" אולם לי כן היו דאגות מסוג כזה.

מהר מאוד עטיתי על עצמי מסיכה קשוחה כדי שאוכל לשרוד. אולי עדיף שלא אלמד הרהרתי, ילד שאביו לא מכיר בו לא חייב להתכונן לחידונים.

מבחינתי הייתי פטור ממבחנים, שיעורי בית ומהשתתפות סדירה בשיעורים. אלא שמהר מאד מצאתי את עצמי מחוץ למסגרת הלימודית משוטט ברחובות.

גם בישיבה קטנה לא החזקתי מעמד ואחרי תקופה קצרה חזרתי אל הרחוב. כך חלפו להם הימים, לא היה לי אף אחד בעולמי, החברים בישיבה כלל לא הכירו אותי ואלו שהכירו התרחקו ממני.

אמי היתה מרירה וזועפת ואני שנאתי את העולם. יום אחד כשחזרתי הביתה ושרכתי את רגלי כזקן בן שמונים, ראיתי מעטפה מציצה מתיבת הדואר. מן הסתם חשבון חשמל או עירייה שאין לאמא מנין לשלם, את הטלפון ניתקו לנו מזמן.

שלפתי את המעטפה וקפאתי על מקומי. המכתב היה ממוען אל. מי שולח אלי מכתב? הפכתי את המעטפה, אבל שם

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר כנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגורכם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

**חייגו עכשיו:
03-61-50-203**

*ההפצה הינה במחיר סמלי

מנהגי חודש אדר

כתוב בגמרא: משנכנס אדר מרבין בשמחה, וכתוב במגילת אסתר "והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה". והגמרא אומרת: אמר רב פפא שאם יש ליהודי משפט עם גוי יעשה היהודי את המשפט בחודש אדר, שבימי חודש אדר מזלם של ישראל שולט.

והנה טעם השמחה בחודש אדר הוא משום הניסים שנעשו לישראל בימים אלו, ועוד שעם ישראל בימי מרדכי ואסתר קבלו עליהם את התורה שבעל פה מאהבה, ובחודש אדר בזמן שבית המקדש היה קיים היו מתחילים לאסוף את השקלים לצורך עבודת בית המקדש ולצורך הקורבנות והיתה שמחה גדולה בעולם, ויש עוד כמה טעמים.

מחצית השקל

א. בפרשת "כי תשא" כתוב שצריך כל אדם מישראל לתת "מחצית השקל" בין עני בין עשיר, כדי לספור את עם ישראל, ובכסף שנאסף קנו קורבנות ציבור כגון: תמידים שהיו מקריבים כל יום, מוספים וכו', מצוה זו של "מחצית השקל" היא מצוה לדורות וחייב כל אדם מישראל בזמן שבית המקדש היה קיים לתת "מחצית השקל". ובזכות מחצית השקל היה כופר נפש לכל אחד ואחד מעם ישראל. ובתאריך א' באדר היו מכריזים הבית דין בכל ערי ישראל שעם ישראל יביאו את "מחצית השקל".

ב. והנה היום שאין לנו בית מקדש נוהגים לתת 'זכר למחצית השקל':

ג. יש נוהגים לתת זכר למחצית השקל לפני פרשת זכור, ויש כאלו שנוהגים לתת זכר למחצית השקל בערב פורים היינו ביום צום תענית אסתר לפני שמתפלל מנחה, ויש כאלו שנוהגים לתת זכר למחצית השקל ביום פורים בבוקר לפני שקוראים את המגילה. אולם ניתן לתת זכר למחצית השקל בכל חודש אדר.

ד. יש להיזהר שלא לקרוא למעות הללו מחצית השקל אלא יקרא להם 'זכר למחצית השקל'.

ה. מעיקר הדין רק מי שהוא מעל גיל עשרים שנה צריך לתת זכר למחצית השקל, וטוב להחמיר שגם מי שהוא בן שלוש עשרה שנה שכבר עבר בר מצוה שיתן זכר למחצית השקל.

ו. הנשים גם צריכות לתת זכר למחצית השקל, וטוב לתת גם עבור הילדים הקטנים, אולם אם אין ידו משגת כל כך וזה קשה עליו להוציא סכום כזה יתן עבור בניו ובנותיו הקטנים סכום מועט.

ז. צריך לתת סכום השווה לערך שלושה דהים כסף, וכיוון שכל שנה מחיר הכסף עולה או יורד לכן כל שנה מפרסמים (בראש חודש אדר) איזה סכום לתת, וכל אדם יבדוק מהו הסכום, והאשכנזים נוהגים לתת חצי מהמטבע הנהוגה באותו מקום (1/2 שקל).

ח. טוב שיתן שלושה מטבעות של מתכת, מכל מקום יוצאים חובת המנהג של זכר למחצית השקל גם שנותן חפץ ששווה בערכו לשלושה דהים כסף או שנותן שטר כסף.

ט. מי שמצבו הכלכלי קשה מספיק שיתן מטבע של חצי שקל לזכר מחצית השקל ויוצא ידי חובה.

י. מי שנוהג להפריש כל חודש מעשר כספים ממשכורתו אינו רשאי לתת ממעשר הכספים זכר למחצית השקל, אולם אם אמר בפירוש בשעה שהתחיל לעשר מעשר כספים שהוא נותן מעשר בלי נדר והשעה דחוקה לו יכול לתת מהמעשר הכספים זכר למחצית השקל.

יא. מעות זכר למחצית השקל יתן אותם לטובת מוסדות של תורה, שהרי אמרו חז"ל עכשיו שאין לעם ישראל בית מקדש מה שמכפר על עונותיהם של ישראל היא התורה.

אימון אישי טיפים ועצות לחיים

ביטחון עצמי - מהו?

במאמר זה נשתדל להגדיר כראוי למה בדיוק מתכוונים כשמדברים על 'ביטחון עצמי'.

ביטחון עצמי בא לידי ביטוי בשני מישורים.

המישור הראשון – התנהגות שבין אדם לחברו: אומץ להביע את דעתנו ולדרוש את המגיע לנו, תעוזה להתלונן ולהביע את אי שביעות רצוננו מדברים שאינם מוצאים חן בעינינו, ולעשות זאת באסרטיביות, בלי פחד ומורא.

המישור השני שבו הביטחון העצמי בא לידי ביטוי בצורה מכרעת, הוא עצם זכותנו לרצות, ובעיקר – להחליט, מה לעשות בכל הנוגע אלינו, ולקבוע את סדרי העדיפויות שלנו, גם אם אחרים היו נוהגים אחרת. הן בעניינים שבינינו ובין עצמנו, הן בעניינים שבין אדם לקונו.

הביטחון העצמי אינו מתבטא אפוא רק בתחושת האומץ והמוכנות להביע באוזני אחרים את מה שאנו חושבים ורוצים, אלא גם בעצם האומץ לגבש דעה ולומר עמדה, אף אם היא שגויה.

רבים סבורים שביטחון עצמי פירושו ידיעה ברורה של האדם שהוא בסדר בכל מעשיו, היעדר ספק בדבר נכונות המחשבות והידיעות שלו, ודאות שהוא מרגיש את מה ש'צריכים להרגיש' בכל מצב נתון, ותחושה פנימית חזקה שהוא צודק בדעות שהוא מביע ובמעשים שהוא עושה.

למעשה, מעטים הם הדברים הפוגעים בביטחון העצמי כפי שפרשנות מוטעית זו פוגעת בו, כי מי זה ואי זה הוא שיכול להצהיר על עצמו שהוא מאה אחוז בסדר או שהוא בטוח שהיותו צודק בכל דרישותיו?! הרי צריך להיות שחצן או סתם חסר תבונה כדי לחיות בביטחון שכזה. וכי מי לא טעה מימיו?! מי עוד לא למד מתוך הניסיון שאף אם הוא בטוח כיום 'במאת האחוזים' בצדקת דרכו, ייתכן שמחר הוא יגלה שהוא טעה ויכיר שמה שנראה בעיניו 'שחור כזפת' או 'לבן כשלג' רחוב מלהיות כזה במציאות.

המשמעות האמתית של הביטחון העצמי היא הביטחון של האדם בזכותו להיות מה שהוא – גם אם הוא אינו מושלם כלל, ואף שיתכן שהוא טועה. ביטחון עצמי הוא התעוזה לשאול שאלה גם אם היא אינה 'שאלת חכם' והאומץ להביע דעה גם אם יתכן שהיא אינה נכונה.

בטחון עצמי אינו דורש שנחליט את ההחלטה 'הטובה ביותר' בכל מצב נתון, אלא שנבין שיש לנו הזכות לקבוע את סדרי העדיפויות שלנו בחיים, בהתאם למה שכדאי לנו וכפי שאנו רואים לנכון באותו רגע. כשם שזכותנו להכניס לתוך סלט את הירקות שמתחשקים לנו ולטבל את האוכל שלנו כפי שמוצא חן בעינינו, כך זכותנו לבחור בחיים בכל דרך שאנו מוצאים לנכון, לקרוא את הספרים שמרתקים אותנו ולחקור את הנושאים שמעניינים אותנו, גם אם לא כל אחד אחר נוהג בדיוק כך. הדבר הנכון בכל תחומי החיים. כל עוד מעשינו אינם פוגעים בזולת ואינם מנוגדים להלכה ולדעת התורה, זכותנו המלאה להחליט לנהוג כפי שאנו רואים לנכון.

זכות בסיסית זו מוקנית לנו בעצם היותנו יצורי אנוש הזכאים להיות זונים זה מזה במראם, בגודלם. כשם שאיש בעולם לא יערער ולא יתקומם על העובדה שכל אחד שונה במראה כך לא ניתן לאחרים לערער על זכותנו הבסיסית להיות שונים בצורת החשיבה שלנו. אין שום צורך להתנצל ואין שום טעם להרגיש רע בהיותנו שונים אלה מאלה.

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

"קיבלתי מהשמיים את התשובה המתאימה"

ממעשי עבירה בשוגג או בהרגשת אונס וכדומה, היו צנומים וקטנים. בינתיים היו המאזניים הולכים ומתמלאים במלאכים לבנים מצד אחד, ובשחורים מצד שני. בעוד הם מטפסים ועולים על המאזניים, התעניין האיש לדעת מי הוא האדם הנידון במשפט זה. כאשר השיבו לו שהוא עצמו נידון במשפט, נדהם ונחרד לראות כי כמעט כל המלאכים כבר ניצבים על המאזניים, וההכרעה נוטה לצד המלאכים השחורים. ידוע ידע, כי אם זו תהיה התוצאה הסופית, יהיה דינו כדן הרשעים, ועל כן החל רועד כולו מפחד.

והינה הכרוז מכריז ושואל: האם נשארו עוד מלאכים? והתשובה הייתה לא. ושוב שואל הכרוז, אולי סבל היהודי ייסורים בימי חייו, ואם כן אפשר לצרפם לצד הזכויות.

מייד מופיעה מרכבה ענקית של מלאכים שנבראו מכוח הייסורים שסבל, וכנגד כל מלאך של ייסורים הורידו מהמאזניים כמה מלאכים שחורים, שכן ייסורים ממרקים ומצרפים את האדם מעונותיו.

כעת רווח לו מעט כאשר ראה שמשקלם של השחורים הולך ויורד וכפות המאזניים כמעט השתוו זו לזו. כאשר תמו גם מלאכי הייסורים ראה שהכף עדיין נוטה במשהו לצד העבירות, והבין האיש כי מצבו בכי רע. הינה עוד מעט קט יוכרז על פסק הדין והכף נוטה לרעתו. בצר לו נפלטה לפתע מפיו זעקה גדולה ומרה: הבו לי עוד קצת ייסורים!!

מקול הצעקה התעורר האיש מחלומו, ובני ביתו של הרב, אשר נבהלו מהצעקה, חשו לעברו ושאלוהו: מה קרה? רק עכשיו הבין שהכול היה חלום, קם מהכורסא ופנה לעבר הדלת. הרבנית קראה אחריו: הרי רצית לדבר עם הרב. השיב לה: אין צורך, קיבלתי מהשמים את התשובה המתאימה.

למאמרים נוספים של רבינו אליהו גרמן בקרו באתר ישיבת אור דוד

מעשה באדם שהיה למוד ביסורים ומכאובים שונים, מחלות רבות פקדוהו ואת אנשי ביתו. פרנסתו לא הייתה מצויה ברווח, ועוד קשיים שונים ליוו אותו בימי חייו. יום אחד אמר לאישתו שהוא נוסע אל הצדיק המקובל רבי שלום שרעבי זצ"ל כדי לשאול כיצד עליו לפרש את הנהגת ה' עימו ומה עליו לעשות כדי שיוקל לו. כאשר בא לבית הרב נתבקש על ידי הרבנית להמתין עד שהרב יתפנה אליו. התיישב האיש באחת הכורסאות שניצבו בחדר, וכיוון שהיה עייף מטורח הדרך, שקע בשינה עמוקה.

והנה בחלומו הוא רואה את עצמו מגיע לשמים, ורואה לפניו דרך שוממה, אף נפש לא נראתה באופק. דממה מוחלטת שררה במקום. אט אט החל צועד במעלה הדרך. לפתע שמע מאחוריו קול רעש גדול הולך ומתקרב אליו. והינה עוקפת אותו מרכבה גדולה מלאה מלאכים צחורים כשג, המרכבה חלפה במהירות ונעלמה באופק. שוב דמם המקום והאיש המשיך בדרכו. אחר כך חלפה על פניו עוד מרכבה כבראשונה ובעקבותיה מרכבות רבות, כולם מלאות מלאכים לבנים, חלקם גדולים ועצומים וחלקם קטנים וצנומים. כאשר תמה שיירת המלאכים הלבנים, החלה לעבור על פניו שיירה ענקית של מרכבות נושאות מלאכים שחורים מטילי אימה. הדבר עורר את סקרנותו. הוא החיש את צעדיו עד אשר הגיע לכיכר רחבת ידיים, ושם מצא את כל המרכבות חונות. המלאכים שירדו מהן פנו לעבר מאזניים ענקיות שעמדו במרכז הכיכר והחלו לעלות עליהם.

האיש לא הבין מה מתרחש לנגד עיניו, עד שהוסבר לו שכאן הוא בית דין של מעלה וכעת דנים דינו של אדם. המלאכים העולים על המאזניים נוצרו מהמצוות ומהעברות שעשה האדם בימי חייו. כאשר מקיים אדם מצווה בשלמות, נברא מלאך לבן גדול וכבד משקל, אך כאשר אין המצווה נעשית בשלמות, נברא מלאך פגום, חסר איברים או דק וצנום. הוא הדין לגבי המלאכים הנוצרים ממעשי העבירות: אלו שנבראו מעבירות שנעשו בכוונה תחילה או מתוך הנאה, היו גדולים וכבדים. לעומתם, המלאכים שנבראו

"זכר למחצית השקל נותנים לשיבות ולמוסדות תורה"

פסק הלכה מספר 'חזון עובדיה פורים' של הרב עובדיה יוסף זצ"ל

"סנהג ישראל לתת 'זכר למחצית השקל' וכמו שבזמן בית המקדש מחצית השקל הייתה מסכרת כך היום שנותנים לעמלי תורה כדוגמת הכהנים בבית המקדש הם מסכרים עלינו."

הבטחת רבי חיים פלאג'י:

"מי שנותן זכר למחצית השקל מובטח לו שהוא בן העולם הבא ולא יקרה לו שום פגע רע באותה שנה!"

לנתינת 'זכר למחצית השקל' עם התפילות והבקשות סרקו את הקוד:

ניתן להעביר 'זכר למחצית השקל' במספר דרכים:

באתר האינטרנט של הישיבה
בכתובת: Rabenu.com

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון 03-570-12-12

